

عنوان مقاله:

محدودیتها و قابلیت‌های توسعه گردشگری استان اصفهان با رویکرد آمایشی مدل SWOT

محل انتشار:

سومین همایش ملی فضای جغرافیایی، رویکرد آمایشی، مدیریت محیط (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

مژگان ندیری - مدرس دانشگاه آزاد اسلامی اسلامشهر

خلاصه مقاله:

آمایش سرزمین به معنای بهره برداری بهینه از امکانات در راستای بهبود وضعیت مادی و معنوی در قلمرو جغرافیایی خاص است. لذا کاهش روند اجرای طرح های آمایش سرزمین، منجر به از دست رفتن فرصت‌های ملی، افزایش هزینه، زمان و عدم تناسب توسعه برابر، خواهد شد از این رو طرح های آمایشی، زیربنای اساسی توسعه، هر سرزمینی محسوب می گردد. استان اصفهان به علت برخورداری از پتانسیل‌های طبیعی، تاریخی، مذهبی و غیره دارای شرایط منحصر به فردی در زمینه گردشگری می باشد. بنابراین ایجاد یک روند همسو به منظور دستیابی به افق روشن، برای توسعه پایدار و هدفمند نمودن استان با در نظر داشتن شرایط و بسترهای موجود، در محوریت توسعه، امری لازم و ضروریست. البته نکته قابل تعمق این است تا زمانی که محوریت توسعه استان اصفهان تبیین نگردد و عموم ارکان جامعه، از دولت به عنوان بخش سیاستگذار گرفته، تا سرمایه گذاران و بخش خصوصی به عنوان متولیان تحقق اهداف کلان و مردم به عنوان مبنایی ترین و تاثیرگذارترین رکن اجتماعی آن را نپذیرند و در راستای تحقق آن قدم برندارند نمی توان از ظرفیت های وسیع اقتصادی استان بهره برداری نمود و برای استان چشم انداز توسعه پایدار در نظر داشت. در این مقاله سعی شده با بررسی وضعیت گردشگری استان، به عنوان پیشنهادی برای قرار گرفتن در محوریت توسعه ی پایدار و استفاده از مدل تحلیلی SWOT با بیان نقاط قوت، ضعف، تهدیدات و فرصت ها به مطالعه تمامی وجوه، زمینه ها و بسترهای مقوله گردشگری در استان اصفهان بپردازیم. امید است با انجام چنین مطالعاتی بتوان برنامه ریزیهای اصولی را در جهت ارتقا و توسعه کشور عزیزمان ایران انجام داد.

کلمات کلیدی:

آمایش سرزمین، استان اصفهان، صنعت گردشگری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1266563>

